

Felvidéki Híradó.

VEGYESTARTALMÚ HETILAP.

A Magyarországi Kárpát Egyesület Herceg Szász Coburg-Gothai Fülöp Ö királyi fensége védnöksége alatt álló Szittnya Osztályának közlönye.

Előzetesi ára:

Égész évre . . . 3 ft — kr.
Fél évre . . . 1 — 50 —
Negyed évre . . . 80 —

Felvétel szerkesztők:

VÖRÖS FERENCZ és NAGY ISTVÁN.

A lap szerkesztését és kiadását a Magyarországi Kárpát Egyesület kezeli.

Megjelenik minden vasárnap.

Hivatalos hirdetések díja:

100 szög 2 ft., ezantul minden megkezdett száz szög 50 krral több.

A tót árvák.

Vannak emberek, kik egyes események, dolgok felett, tekintet nélkül azoknak jó vagy rossz oldalára, csupán elvöl törnek páleázt.

Bizonyára az ilyen emberek közö kell sorolnunk a tót nemzetiségek azon néhányát, kik azon alkalomból, hogy az apátlan, anyátlan treneséni árvákat az emberiség s a társadalomnak megmentendő, levitték az Alföldre, tele kibálják Kárpáttól Adriáig, az országot s büszkült felgerjedésükben a külföld előtt mint a legbarbárból népet mutatnak be bennünk.

Ha csak arról lenne szó, hogy milyen véleményben van néhány nemzetiségi igazgató a letelepítésről, könnyen napirendre térhetnénk a már megszokott s unalmas banda-handák felett; de itt az a cél, hogy a tót nép érdekében megindított s valóban a legszebb emberbaráti törekvések megújuljanak.

Ha még egészen tót szempontból fogjuk is fel a dolgot, a jobb érzés azt parancsolja, hogy ne hagyjuk embertársainkat elveszni.

Mindenki ismeri a treneséni nép szegény voltát, mindenki tudja, hogy az az apátlan, anyátlan árva napról-napra él s nincs aki egy falat kenyeret nyújtson neki, hogy éhségtől csillapítsa; nincs aki egy ruhadarabot adjon neki, hogy didergő testét betakarja.

A tót testvérek könyöradamányokat gyűjtenek, hogy palotát építsenek,

hol hiú ábrándjaikkal s egyéni érdekeiknek áldozzanak; könyöradamányokat gyűjtenek, hogy az általuk elbódított ifjúság szívében szítsák azt a tüzet, mely, ha lángot vetne, testvérek testvér ellen kellene törnie. A tót nemzetiségi sajtó ezeknek ügyét szolgálja, csak ezek részére van segínye, de a szegény treneséni árvák szavát, kik meztelenül kiabálnak alnizsáért, nem hallja a tót testvér, ezek részére nincs egy itótt-kopott gnyhója, nincs egy fillére, azok miatta akár ne is legyenek, hisz nem csinálnak politikát.

A magyar testvér megszánya a szegény tót gyermekeket, felöltözteti a ruhálat, jól tartja az éhezőt, keblére öleli s ott melengeti. De a testvér most, kik előbb nem hallotta a segélykiáltást, rablót, gyilkost kiált s barbárnak nevezi azt, ki megszánya a szegényt.

Ez a kép tárul elénk, valahányszor a nemzetiségek kifakadásait halljuk s azon gondolkodunk: van-e ezekben az emberekben érzés, hogy inkább a nyomornak vetnék oda testvéreiket, hogy sem a magyarok kezében lássák!

A gyűlölköds, a magyarok iránt való okatlan gyűlölköds diktálja ama szenvedélyes szemrehányásokat s az vakítja el őket annyira, hogy nem látják azt a jó tettet, mely e eselkedetben nyilvánul.

Mi még vagyunk gyözdöve, hogy a tót nép összessége nem osztódik a nemzetiségek ok nélkül való felháborodásában, hanem hálás szívvel fogadja

ezen emberbaráti gondoskodást, mely annyi szegény árvát juttatott biztos ötlemba.

Törődjenek a nemzetiségek a tót néppel többet, karolják fel szegénységben, adjanak neki útmutatást, hogy előbbre haladhasson iparában, gazdagságában. De míg egyedül gondjuk a magyarok iránt való gyűlölet szítása, míg lapjaik Oroszországot dicsőítik Magyarországot rovására, míg nem emelkednek azon állápontra, hogy a közös hazá érdekében üzenetetlen munkálkodjanak; nem ismerjük el illetékeseknek arra, hogy annak a népek nevében beszéljenek, mely nem ért velük egyet s mely népeknek nem is segítik elő javát.

Hisszük, hogy azon nemeslelkű emberek, kik a tót árvák ügyében eddig is fáradoztak nem térnek vissza a megkezdett útról, hanem bátran haladnak előre s nem hagyják a szegényeket nyomorban.

Valcsa, 1887. évi november hó 13-án.

Ma ünnepelte a valcsai egyház parochialis temetőjének 100 éves évfordulóját. Ezen római kath. egyház keletkezési ideje IV. Béla idejében, 1252-ik évben veszi kezdetét, ekkor »Terra Volcoa« név alatt, mint telep a szt. péteri plebánia filiálisát képezte, később mint ilyen a znióvarraíj plebániahoz lett csatolva. 1787-ik évben pedig önálló parochiává emeltették, mely időtáiban Josef esazár a szt. Pálról nevezett szerzetesek rendjét osztatta fel, s ezen felosztalt

szerzetes rend egy kiváló tagja, Istvánfy Imre, lett a felállított plebánia első lelkesze.

A nevezett lelkesz évkor hosszú során át nemcsak derék lelki pásztora, hanem valószínű mecenása volt egyházának.

A templom felszerelése és díszítése saját jövedelmének legnagyobb részét felemezte, s mint úgyis festőnek lett neve — a templom mennyezetének befestésénél — mai napig emlékeztessék.

A mostani plebános, Fukasz József, első elődjének Istvánfy, Imrénnek nyomdokain haladva, rövid idő óta a serényen buzgólkodik emlékeztetés elődjének tevékenységére, hogy őt messze túlszárnyalhasa, föltörekvése lévén egyszerűen, hogy szép egyházi hitványt mentől méltóbban és sikeresen tölthesse be.

Az isteni tisztelő, a nagyszámú hívőkön kívül, a kezgyarvas képviselőtében a znióvarraíj m.kir. egyetemalapítvány tisztikara is megjelent. Az ünnepély ajátos komolysággal emelte továbbá Uhlaryik János szt. péteri rom. kath. lelkesz egyházi szószoklata, s ezen parochiára vonatkozó egyháztörténeti adatok elősorolása.

Az egyszerű, de emlékeztetés falusi ünnepély zárkóvett képezte a helybeli plebános úrnál történt barátságos összejövetelt, ki épügy hitvátsa terén, mint vendégszereteket tekintetében méltó elismerést érdemel.

Kereskedelmi muzeum.

(Vége.)

Következnek azután elegáns ruházati cikkei a legfinomabb angol ezilindertől, a zsebre dugható meleg utazó-sapkaig; tiszta angol szövött, kifogástalan szabású öltözetek,

TÁRCSA.

A népköltésről.

— Irta: Róvész Lajos. —

Talán különösképpen fog tetszeni, hogy a népköltésről szóló értekezésem elején a mesés hajdankor népeinek temetkezési módját hozom szóba. De szóba hozom azért, mert ebben látom legérgebb bizonyosságát az emberiség szellemi ébredésének, a képzellet létezésének, mely nélkül költészet nem teremhet.

Igen, a régiek temetkezési módja, helyesebben már ama tény, hogy halottaikat eltemették, első és kétségtelen tanúság az emberem képzeli tehetőségének létezésé mellett. Mielőtt a természet tuneményei elmékedésre ösztönöztek volna, már ki volt az emberben fejlődve a halottak iránti mélyesgés tisztelet. És e tiszteletből fejlődtek a népköltés első eredményei.

Hogyan jutottak ama megállapodásra, hogy a halál nem az élet vége, hanem csak átváltozás? ki tudna megmondani?

A legérgebb hindo, latin és görög iratok bizonyossága szerint, mielőtt az Isten létéről tudott volna, a lélek halhatatlanságában már hitt az emberiség.

Nem volt e hittől öszköteve sem az ugynevezett lélekávdorlás, sem a mai értelemben vett mennyország fogalma; mindkettő későbbi korok találmánya ez. Egyszerűen csak azt képzeltek, hogy az ember nemesebb része, a lélek, a testi élet meg-

szüntével nem lesz semmiv, hanem az emberek közelében, a föld alatt, folytatja életét; még pedig nem külön vára a testtől, melylyel születte, hanem együtt ezzel. És ez a képzellet, ez a költött, ez a naiv hit vezette az emberiséget a temetkezés szertartására.

És nem költészet-e az már igen tisztelt Hölgyeim és Uraim! a halhatatlan lélekkel a töle elválhatlan testet is közös sírba zarni? Nincs-e költészet ama jelenetben, mikor a homályos hajdankor egyszerű embere az elköltözött sírjánál háromszor hangoztatta annak életében viselt nevét; mindamnyiszor utána téve: élj boldogul s legyen neked könnyű a föld? Avagy nem költői gondolat-e az — a hazaszeretet első csiraja, — hogy — az élő lélek oda van bilincselve azon földhöz, melyben a test nyugszik?

Valóban, az emberi lélek első költői lendülete volt az, mely a temetkezések szükségességére vezette az óskori népet!

Az hitték ugyanis, hogy amely léleknek sírja nincs, annak nincs otthona, nincs az élet küzdelmei után nyugodalma, pihenése.

Ebből az ósrégi hitből, ebből az önzív előtti korból maradt a mai emberre ama szokás, hogy a sírkövekre felírják; itt nyugszik-e, vagy az! Holott e kifejezések ma nincs értelme, amikor a keresztény hitvek tanítása szerint a test por- és hamuvá, a lélek pedig — érdeme szerint — vagy a mennyország gyönyöröinek részesevé, vagy a poklok örök kínjainak tárgyává lesz.

Akkor azonban még e kifejezés azt jelentette a nép költői hite szerint, hogy a sír valóban nyugó helye az élet terhet alatt kifáradt léleknek.

E felgás aztan akaratlanul is rávetette az emberiséget arra, hogy az el nem temetett lélek örökös bolygójani kénytelen lidére, vagy kíséret alakjában. S esoda-e, ha az így orok gyötrelme kényszerített lélek boszút állt azokon, akik nem részesítették testét a temetés kívánatos szertartásában?

Igen, boszút állott, szörnyű boszút! Ijesztette őket holdas éjeken; pusztította vetéseiket; betegesget boszút rájuk; mintegy figyelmeztetésül, hogy vétek mulasztások tegyék jóval.

Íme az első babona a hazajáró kíséreték babonája!

Es ebből keletkezett az óskori ember ama felgása, mely szerint kevésbbé félt a haláltól, mint attól, hogy nem fog eltemetve.

Csakis ezeket tudva, lesz világos előtünk az ókori közélet államok ama törvénye, mely a nagy bünsöket úgy vélte leg súlyosabban büntetheti, hogy megtagadta tölük a temetés szertartását. Csakis ezeket tudva, érthetjük meg az áthenai népet, mely Xenophon iratai szerint irgalom nélkül kivégeztette ama hadvezéreket, kik egy győzelmes tengeri utközét után, hogy a keletkezett viharban hajóikat a felesleges terhettől megszabadítsák, az elesetteket holttesteiket a tenger hullámaiba eresztették.

Valóban, az óskori ember durva barsbarságának tarthatnók e tény, ha nem tudnók, hogy milyen éros s sajtáságos hite volt a lélek örök életéről.

Es amint a nép képzeli tehetése, első költői lendülete, ezen hitet megalkotta, természetserüleg fejlődött ebből ama szertartások

sorozata, melyek együtt a halál kultusát képezték s melyek egészen a kereszténység megszilárdulásáig tartottak.

Az ősember a halottakat szent lényekül tisztelte; nyelve minden hízegő kifejezést felhasználta megszólításuk alkalmával; s valóban, a sírban nyugó ösökök voltak az első istenek, kiket az emberiség imáddással tisztelt meg; a sírok voltak az első templomok, hol az utódok benső áhitattal fohszkódhattak őseik szemléhez. »Könyörülj rajtam — így imádkozott Elektra — atyja szemléhez — könyörülj rajtam, és Oreszesz fivérem! Halld meg kérésemet oh atyám! Hallgasd meg kérésemet és adj nekem sokkal tisztább szívet, mint amilyen anyamé . . .!»

Sőt nemcsak a saját előde volt szent az ősember előtt, hanem valahányszor az utas egy sírra akadt, megállott előtte s könyörgött: »Álvilági isten, légy nekem kegyelmes!»

Azonban a temetés szertartásával még nem volt megtevé minden; mert az őshit szerint az örökös élő lélek épen úgy megkivánta a táplálékot, mint a testben is élő ember. Megkivánta, hogy bizonyos időközben, bizonyos szertartások mellett, tejből, rizsből s állatok húsból álló áldozatot nyujtsanak neki.

S ha ezt tenni elmulasztották az utódok, épen úgy magukra haragították őseik lelkeit, mint ha temetetlen hagyták volna. S valamint a halott, kit elhanyagoltak, gonosz lényvé várt, épen úgy lett abból, akit tiszteltek, örökös istenség; a család, a ház védő istene, kínos tiszteletre minden ház

